

КАМЪНИ

Къмъ единъ ;манастиръ пж-
тували две селянки. Едната отъ
тѣхъ въ младостта си извър-
шила зло дѣло и отъ това вре-
ме, повече отъ двадесетъ годи-
ни, не могла до го забрави:
постоянно се измъчвала, кая-
ла се, често плачела ношно
време и молѣла Бога за прош-
ка. И сега, като вървѣли къмъ
манастира, тя презъ всичкото
време говорила: — Грѣшница,
голѣма грѣшница съмъ азъ!
Достойна ли съмъ съ своитѣ
нечисти уста да цѣлувамъ
честната икона на милостивия
Спасителъ? Чудя се, какъ още
ме носи земята? Какъ още не
ме поразява праведниятъ Богъ.

Нейната спжтница била жена
строга, не си позволявала ни-
какви волности и затова се
чувствувала спокойна.

— А менъ нищо не ме пла-
ши — казвала тя. — Азъ вървя
съ леко сърдце. Разбира се,
че и азъ не съмъ съвсемъ
безгрѣшна, но какви сж мои-
тѣ грѣхове? Дребнички — не
заслужава и да се помнятъ.
Но твоето положение е друго;
азъ разбирамъ, колко ти е
тежко — голѣмъ е твоятъ
грѣхъ.

Тѣ стигнали въ манастира и
отишли при единъ старецъ-

монахъ, който прекарвалъ жи-
вота си въ една близка до ма-
настира пещера. На него тѣ
разказали всичко, каквото сж
преживѣли. Старецътъ се за-
мислилъ малко и казалъ:

— Ти, която си сторила гол-
лѣмъ грѣхъ, иди въ полето и
донеси тукъ единъ голѣмъ ка-
мъкъ, такъвъ голѣмъ, колкото
можешъ да носишъ. А ти —
казалъ той на другата. — иди
сжщо въ полето и напѣлни
престилката си съ много мал-
ки камъчета и сжщо ги доне-
си, тукъ.

Женитѣ изпълнили запо-
вѣдта на стареца. Когато тѣ

